

Μνήμη της μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μνήμη της μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως, επί Λέοντος του μεγάλου (6 Νοεμβρίου)

Κατά το δέκατο όγδοο έτος της βασιλείας του μεγάλου Λέοντος, στις έξι Νοεμβρίου, περί τις μεσημβρινές ώρες, όλος ο ουρανός έγινε νεφελώδης, το δε συνηθισμένο μελανό χρώμα των νεφελών του το μετέβαλε σε κόκκινο και φαινόταν ότι επρόκειτο να κατακάψει τα πάντα. Το φαινόμενο αυτό προκάλεσε τόσο πολύ μεγάλη έκπληξη σε όλους τους ανθρώπους, που νόμιζαν, πως και βροχή να πέσει από τα νέφη εκείνα, αυτή θα είναι οπωσδήποτε πυρ και φλόγα που θα κατακαίει τα πάντα, όπως εκείνη που κατέκαψε τα Σόδομα.

Για την ενδεχόμενη αυτή τιμωρία, όλοι οι χριστιανοί κατέφυγαν στους ιερούς Ναούς και παρακαλούσαν το Θεό με στεναγμούς και ικεσίες. Έτσι, ο φιλόanthropos Θεός, αφού συγκέρασε την αγαθότητά Του με την τιμωρία, πρόσ-ταξε τα νέφη και έβρεχαν μια βροχή ασυνήθιστη και πα-ράξενη, η οποία προκαλούσε μεγάλο φόβο στους αμαρτάνοντες. Άρχισε δε να πέφτει η βροχή εκείνη κατά τις εσπερινές ώρες και παρετάθη ως τα μεσάνυχτα. Αυτή η βροχή ήταν μια μελανή σκόνη, η οποία έκαιγε πάρα πολύ και έμοιαζε με καπνιά καμινάδας. Έπεσε μάλιστα σε τόσο μεγάλη ποσότητα, ώστε σχημάτισε ένα στρώμα στο έδαφος και στα κεραμίδια των οικιών, του οποίου το πάχος ξεπερνούσε την ανδρική σπιθαμή.

Η σκόνη εκείνη κατέκαυσε τα χόρτα και τα φυτά. Ήταν δε και πολύ δυσκολόπλυτη, υποδηλώνοντας και εικονίζοντας έτσι τόσο την αγανάκτηση του Θεού, όσο και την αμαρτία. Και πράγματι, παρόλο που επί πολλές ώρες και ημέρες έπεφταν ραγδαιότατες βροχές, μόλις και μετά βίας μπόρεσαν να την ξεπλύνουν. Με το γεγονός δε αυτό υποδηλώνεται το εξής: Ότι η αμαρτία, η οποία εμφωλεύει μέσα μας σαν πύρινη και μαύρη σκόνη και κατατρώγει ως πυρ τα βλαστάρια της αρετής, για να ξεπλυθεί, χρειάζεται ως άλλη βροχή πολλά δάκρυα και οδυρμούς, που να πηγάζουν από τα βάθη της καρδιάς με στεναγμό και πικρία ψυχής. Με όλα δε αυτά θα καθαρίσουμε τη φλογώδη κα-πνιά της κακίας και θα ποτίσουμε την καλή γη του πνεύ-ματός μας, κάνοντάς την με τον τρόπο αυτό να καρποφο-ρεί την ευσέβεια και την αρετή. Και τότε θα αποφύγουμε την τιμωρία στη γέεννα, η οποία κατακαίει σώματα και ψυχές, και θα εισέλθουμε στη βασιλεία των ουρανών.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, Με τους Αγίους μας-Συναξαριστής Νοεμβρίου,
εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.54-56)